

Anatomia humana

DEL BON ANTIBIÒTIC I LA VACUNA

Jorge Bello



L Antibiótics, vet aquí un tema important, i vet aquí que tota la setmana passada ha estat dedicada a la divulgació del problema de la resistència als antibiòtics. Hem de tenir cura i fer-ne un bon ús!

Prou que se sap que necessitem antibiòtics per controlar malalties bacterianes com ara la pneumònia o la tuberculosi, i alhora és prou sabut que no cal un antibiòtic per controlar malalties com ara el refredat o la grip.

Aquest és el missatge que l'Organització Mundial de la Salut va difondre durant tota la setmana passada, arreu del món, encara que els mitjans d'aquest país van fer-li poc de cas.

Resistència als antibiòtics vol dir que un antibiòtic perd eficàcia perquè els bacteris contra els quals ha d'actuar per controlar una malaltia bacteriana es fan forts, resistents. Com a conseqüència, la malaltia ja no es pot controlar amb aquest antibiòtic.

Lavors, si el bacteri que provoca la malaltia desenvolupa resistència a l'antibiòtic, és de fet la malaltia que s'hi fa resistent. I ja tenim prou casos de pneumònia i sobre tot de tuberculosi, entre d'altres malalties, que són resistents als antibiòtics de sempre.

Al pacient li caldrà, per tant, un antibiòtic més fort, més car, amb més efectes secundaris. L'extrem d'aquesta situació és que ja hi ha malalties contra les quals ja gairebé no hi ha

Només hem de prendre l'antibiòtic quan el metge el recepti, i a la dosi i els dies que ens digui

un antibiòtic que sigui realment efectiu.

Aquest fenomen dels bacteris fer-se resistents és deu a dues raons: d'una banda, és un procés natural de la biologia. D'una altra, aquest procés es veu accelerat a causa de l'ús inadequat dels antibiòtics.

No podem aturar el fenomen natural i biològic de la resistència bacteriana, però sí podem aturar el mal ús dels antibiòtics. Cal insistir que només s'ha de prendre un antibiòtic quan el metge ho digui, i que cal prendre la dosi i els dies que ens digui.

No s'ha de repetir un tractament antibiòtic sense control mèdic, ni recomanar antibiòtics als amics. Hem de tenir-ne cura, dels antibiòtics, per tal que el dia que en necessitem un, aquell dia l'antibiòtic sigui realment bo i efectiu.

❖ **L'ORGANITZACIÓ MUNDIAL** de la Salut també alerta sobre la necessitat de fer un ús adequat dels antibiòtics en el món animal, és a dir, els animals que són per al nostre consum: ramaderia, peixos, etc. Encara fa una alerta més, i ben important: els polítics que fan d'autoritat sanitària han de

vetllar per tenir controlat aquest problema, i han de promoure l'ús adequat dels medicaments. Hi ha experts que podran ben aconsellar els polítics que no en sàpiguen. I han de mirar per tal que tothom rebí bona atenció mèdica i d'infermeria, quan li calgui i allà on li calgui.

La resistència bacteriana als antibiòtics és tota una amenaça per a la salut, i en conseqüència per al desenvolupament personal i de la comunitat. És una mala notícia, i n'hem de prendre consciència.

I ara tinc una bona notícia. Una de les malalties que desenvolupa resistència als antibiòtics és la pneumònia per pneumococ. En fer-s'hi resistent, aquesta pneumònia necessita tractament amb un antibiòtic més fort, més potent. Però vet aquí que vacunar els fets contra aquesta pneumònia els evita la malaltia, i en conseqüència evita haver de donar-los antibiòtics.

Arreu del món, aquesta pneumònia és la principal causa de mort a la infància. Ara, per tal de poder vacunar cada fet a les moltes zones de conflicte que hi ha, Metges sense Fronteres va fer una campanya per demanar d'abaratir el preu de la vacuna Prevenar.

Després de moltes negociacions i de presentar centenars de milers de signatures d'arreu del món, van aconseguir un preu de poc més de 8 euros per les tres dosis que l'hi calen a cada fet del món, sense excepció. Aquesta és la bona notícia. Visca!

bello.cat/jordibell@gmail.com



Tribuna

RITA, SOLEDAD Y MUERTE

Fermín Bocos
Periodista



La muerte todo lo cambia. El fallecimiento de Rita Barberá, senadora y durante una veintena de años alcaldesa de Valencia, sorprendió a la clase política en una mañana en la que la agenda marcaba otros rumbos. El infarto que parece haber sido la causa de la muerte se presentó a las pocas horas de su paso por el Tribunal Supremo en calidad de investigada por un presunto delito de blanqueo de dinero relacionado con la supuesta financiación ilegal del Partido Popular de Valencia. Barberá que lo fue todo en el mundo de los populares valencianos desde la época fundacional cuando el partido se llamaba Alianza Popular, ha muerto en soledad. Abandonada por los suyos. Las gentes principales del PP a las que durante años les oyó deshacerse en elogios hacia su persona y sus obras en el Ayuntamiento de Valencia. Todos recordamos a Mariano Rajoy señalándola como paradigma a imitar. Todo fueron halagos y elogios hasta que se cruzó el procesamiento y entonces la cosa cambió. La oposición y los medios fueron implacables con ella. Había razones para la sospecha porque en materia de corrupción el planeta de los populares valencianos parece salpicado de casos y más casos, de procesos judiciales y de sentencias y condenas. Pero el caso es que ella no había llegado a juicio y por lo tanto le asistía el derecho a la presunción de inocencia que, siendo honrados, hay que decir que muy pocos se lo reconocieron. Tampoco los suyos. El imperativo de lo políticamente correcto les empujó a presionarla para que abandonara el Grupo Popular del Senado y se pasara al Mixto. Para ella debió ser una cumbre de amargura. Los últimos que la habían tratado dicen que estaba muy deprimida. Su cara lo decía todo al salir del Tribunal Supremo. Muchos de los que ahora se duelen por la pérdida fueron los primeros que la dieron la espalda así que empezó a declinar su estrella. Creo que a Rita Barberá la dolió mucho más el abandono de muchos de sus compañeros que las críticas de los partidos de la oposición o el acoso mediático y las burlas inmisericordes de algunos programas de televisión. Descanse en paz.



Es racó d'en Cambreta

OLOR D'ALL

Gustau Juan Banejarn



Quan un repassa els mitjans de comunicació, a vegades, perdut en mig de tant d'escàndol i notícies d'impacte, d'aquelles que omplen espais i temps, trobes dins qualque racó perdut, a un únic mitjà, un titular aparentment exòtic, que crida una mica l'atenció: «La bombolla de l'all», deia dilluns un d'aquests titulars.

És que, de bombolles especulatives dins l'economia actual, tan virtual tot i les seues gravíssimes repercussions a la vida real, bé n'hem sentides i en sentim parlar cada dia; però, és la bombolla immobiliària, la del totxo i la corrupció, la permanent bombolla financera, o les pujades i davallades de la borsa: açò ens mostren, açò ens fan veure, açò només solem veure.

Però, els alls? Aquestes cabecetes tan humils com saines i indispensables fins i tot a les cuines més pobres que, si no es ben couen, deixen a qui les menja una olor que sol fer pocs amics?

Idò, aquesta era l'aparentment estranya notícia: a la Xina, amb diferència primer

productor d'all del món -i també segona economia mundial- les coses, en general, no van tant vent en popa com anaven i, a més, hi ha hagut una mala anyada d'all; i els especuladors ho han aprofitat i han posat els ulls en aquest producte d'ús tan quotidià. Així ha començat a formar-se una nova bombolla especulativa, amb els alls; monopolitzen i retenen el producte, i en fan pujar artificialment els preus a bona part del món: negoci rodó. Xina, no ho oblidem, és un estat regit per un partit que en-

Els aliments són la primera necessitat dels humans; i, de sempre, qui els controla té a les mans una de les armes més poderoses

cara es diu comunista, però que, realment, té una economia ferotgement capitalista.

❖ **PER AÇÒ**, quan t'ho mires amb més detall, si hi penses una mica, la notícia no és tan estrambòtica. Perquè, després de l'aire i l'aigua, els aliments són la primera necessitat dels humans; i, de sempre, qui els controla té a les mans una de les armes més poderoses: podem fer llum amb espelmes, ens podem abrigar amb flassades si tenim fred i no tenim per pagar la calefacció -ara que és tan viva la polèmica sobre la pobre-

sa energètica, per la mort d'una dona a Reus- però no podem deixar de menjar. Avui, a més, al menjar l'han posat tant de moda, que cuinar s'ha convertit boni en una nova religió, amb totes les seues litúrgies i rituals.

I d'aquesta especulació, la dels aliments, no se'n sol parlar gaire, però, també hi és: a l'economia especulativa actual el control dels aliments hi segueix jugant, encara, un paper prou important, com a instrument de poder; de menjar ecològic, de productes transgènics, de mercats de proximitat, programes de cuina arreu... de tot açò i de moltes altres coses relacionades amb els aliments ens en parlen cada dia i a tot hora.

Però, qui hi talla el bacallà? Qui en controla la producció? Enguany mateix vam conèixer la compra per part de la multinacional alemanya Bayer de Monsanto, la companyia americana que controla una part important del mercat mundial de les llavors, especialment dels transgènics. Qui posa els preus dels aliments, de ver, sinó les grans cadenes de distribució? Què menjam realment, més enllà d'allò que puguem llegir a les etiquetes dels productes?

De preguntes com aquestes, mil i una. Per açò, el titular que avui comentem no és tan exòtic, per molt humil i quotidiana que pugui ésser un cabeca d'all.

Al cap i a la fi, com deia un governant amb fama d'estret amb els diners, l'emperador romà Vespasià, «pecunia non olet», els doblers no fan olor, per molta que en facin els alls en menjar-los crus.